

การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport

ไทยรัช ยอนต์วิสุตร^{1*}, สุพิตร สมานิโต¹ และ บรรจง ภิรมย์คำ²
Thairuth Yonwisut^{1*}, Supitr Samahito¹ and Banjop Piromkham²

ABSTRACT

The purpose of this research was to construct the athlete cohesion measure in team sport. The 460 samples were selected from team sport athletes participating in the 37th National Games in Phitsanulok Province using a stratified random sampling method. The instrument was the athlete cohesion measure in team sport which was created and developed by the researcher and verified by the experts in sport psychology. Data was then analyzed by using index of item objective congruence through Rowinelli and Hambleton method for the construct validity and Cronbach's Alpha reliability for the consistency of the athlete cohesion measure in team sport.

The athlete cohesion measure in team sport which was composed of 19 items showed the construct validity and the Cronbach 's Alpha Reliability at 0.84, based on Fisher and Corcoran, the athlete cohesion measure in team sport was interpreted as high reliability. The athlete cohesion measure in team sport from this research can be applied for evaluating the athletes' cohesion in team sports for the unity build up in the team and the further developed for the athletes' team cohesion as well.

Key words: measure, cohesion, team sport, cohesion in team sport

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ผ่านการตรวจสอบ

^{1*} คณะวิทยาศาสตร์กีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน อ. กำแพงแสน จ. นครปฐม 73140

Faculty of Sports Science, Kasetsart University, Kamphaengsaen Campus, Nakhon Pathom 73140, Thailand.

² คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน อ. กำแพงแสน จ. นครปฐม 73140

Faculty of Education and Development sciences , Kasetsart University, Kamphaengsaen Campus, Nakhon Pathom 73140, Thailand.

* Corresponding author: Tel. 08-4136-6445, E-mail address:tr_sp@hotmail.com

คุณภาพของเครื่องมือ จากวิธีการหาค่าความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยวิธีการของครอนบაช แคลฟฟ่า (Cronbach's Alpha Reliability)

ผลการวิจัย พบร่วมกับค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 19 ข้อ มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง และมีค่าความเชื่อมั่น .84 ซึ่งอยู่ในระดับสูง ตามเกณฑ์ของ Fisher and Corcoran ซึ่งแบบวัดความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีมที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้วัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม และสามารถนำผลที่ได้จากการวัดไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้าง และพัฒนาความสามัคคีภายในทีมต่อไป

คำสำคัญ: แบบวัด ความสามัคคี กีฬาประเภททีม ความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีม

คำนำ

จิตวิทยาการกีฬา เป็นศาสตร์ที่นำหลักการทางจิตวิทยามาประยุกต์ใช้เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ของการกีฬา เพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ชม รวมทั้งการนำหลักทางจิตวิทยามาใช้ในกิจกรรมทางการกีฬา เพื่อขอรับความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจกับความสามารถทางร่างกาย และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางการกีฬา (ดุสิต, 2541) ในสถานการณ์การแข่งขันกีฬา จิตวิทยาการกีฬามีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะความสามารถของนักกีฬาทั้งในการแข่งขันหรือการฝึกซ้อม ได้มีการพัฒนาฐานรูปแบบและเทคนิคต่างๆ มาจาก สิ่งผลให้สมรรถภาพทางกายของนักกีฬาดีขึ้นและสามารถเล่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่นักกีฬาที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี มีระดับความสามารถและสมรรถภาพทางกายที่ดีแล้ว เมื่อถึงเวลาการแข่งขันจริงกลับแสดงความสามารถได้ไม่ดีเท่าที่ควร หรือบางครั้งถึงกับประสบความล้มเหลวในการแข่งขัน ทั้งนี้เนื่องจากนักกีฬาไม่ได้รับการเตรียมพร้อมด้านจิตใจอย่างพอต่อจึงส่งผลให้ความสามารถทางการกีฬาและสมรรถภาพทางร่างกายแสดงออกมาได้อย่างไม่เต็มที่ จะเห็นได้ว่า

สมรรถภาพทางจิตใจเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นักกีฬามีความพร้อมที่จะฝึกซ้อม หรือแข่งขันให้ได้เต็มความสามารถ สมบัติและสมญิง (2542) ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ทีมประสบผลสำเร็จในการแข่งขัน คือ การเตรียมความพร้อม การสร้างความมั่นใจในตนเอง การสร้างขรัญกำลังใจ และความสามัคคีในทีม เช่นเดียวกับ สีบ้าย (2541) ได้กล่าวว่ากีฬาประเภททีมนั้น เป็นกีฬาที่มีจำนวนผู้เล่นมาก ซึ่งนักกีฬาแต่ละคนต่างจะมีพื้นฐานทางด้านจิตใจและสถานะทางด้านสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นต่อการเล่นกีฬาประเภททีมมากที่สุด คือ ความสามัคคีในทีม

ความสามัคคีในทีม เป็นคำที่เราได้ยินกันอยู่บ่อยๆ เมื่อกล่าวถึงความสามัคคีในทีมเรามักจะพิจารณาถึงความสำคัญและประโยชน์ของความสามัคคีในทีม สีบ้าย (2541) กล่าวว่า ความสามัคคีในทีมเป็นสิ่งที่จำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม เพราะถ้านักกีฬาสามัคคีกันหรือรวมใจกันเป็นหนึ่งเดียว ย่อมมีผลต่อความสามารถในการเล่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยในการเล่นและแข่งขันกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุจุดหมายของทีมได้อย่างดี ความสามัคคีในทีมเป็นกระบวนการของการรวมความสัมพันธ์ต่อเนื่อง หาก

สมาชิกในทีมยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาตามไปด้วย เมื่อมีการรวมทีมเป็นเวลานาน กว่าจะเป็นและข้อตกลงภายในทีมจะเพิ่มมากขึ้น เกิดความผูกพัน มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมากขึ้น และมีจุดมุ่งหมายของทีมเกิดขึ้น ดังนั้น เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีม มีการจัดปรับความเข้าใจ เมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็น ควรประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนอกจากนี้ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่ง คือ ความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบ 2 ทางทั้งการให้และการรับ เกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่ม ด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างและทำลายความเป็นทีมได้ Carron (1982) ได้กล่าวถึงมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่ม ออกเป็น 2 มิติ คือ การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) สมาชิกรวมกลุ่มกัน เพราะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันที่เรียกว่าความเป็นทีมเดียวกันหรือทีมสปิริต (team spirit) เกิดความรู้สึกเอื้ออาทร ความห่วงใย ความช่วยเหลือระหว่างบุคคลที่ทำให้การทำงานรวมหรือการเล่นกีฬาสนุกสนานมากขึ้น และ การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) สมาชิกรวมกลุ่มกันเพื่อระดับต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบผลสำเร็จในงาน หรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ เพราะว่าการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม หรือการมีทีมเวอร์ค (teamwork) หรือการประสานกันอย่างดีระหว่างเพื่อนร่วมทีม ในภาษาไทย ใช้คำว่า “เล่นเข้าข้า” กันเป็นอย่างดี จะเห็นได้ว่ามิติของการรวมกลุ่มที่ Carron ได้เสนอตนนี้มองค์ประกอบที่ครอบคลุมทั้งทางด้านจิตใจ และทางด้านทักษะความสามารถทางร่างกายของนักกีฬา จึงมีความ

เหมาะสมที่จะนำองค์ความรู้นี้มาสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ความสามัคคีในทีมกับความสามารถของนักกีฬา Cox (2002) กล่าวว่า ความสามัคคีในทีมมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความสามารถของทีม ในทีมที่มีความสามัคคีภายในทีมสูงจะส่งผลให้ความสามารถของทีมสูงขึ้นและส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับการศึกษาของ Albert (2002) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีที่เกิดจากการทำงานร่วมกันกับความสามารถสำเร็จของทีม ผลการวิจัย บ่งชี้ว่าความสามัคคีของบุคคลในทีม ที่อยู่ในระดับดีจะส่งผลให้ผลการแข่งขันเป็นไปตามเป้าหมาย เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีกับความสามารถสำเร็จของทีม พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมาก เช่นเดียวกับ James (2002) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีในทีม อารมณ์ และความสามารถก่อนการแข่งขัน ผลการศึกษาพบว่าความสามัคคีเป็นความรู้สึกที่เป็นทางบวก ความสามัคคีส่งผลทำให้นักกีฬาที่มีความรุนแรงของอารมณ์ลดลงและความสามัคคีมีความสัมพันธ์กับความสามารถของนักกีฬา นอกจากนั้นการศึกษาของ Rebecca (2007) พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างสูงระหว่างความสามัคคีกับความสามารถของนักกีฬา จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความสามัคคีในทีมส่งผลถึงความสามารถของทีมและสามารถนำไปสู่ความสามารถสำเร็จของทีม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสามัคคีในทีมเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความสามารถสัมพันธ์ของนักกีฬาภายในทีม เมื่อนักกีฬาทุกคนภายในทีมมีความสามารถสัมพันธ์ขันดีต่อกันแล้ว จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาความสามารถและประสิทธิภาพในการแข่งขันของทีม เพื่อนำไปสู่การประสบความสำเร็จถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “สามัคคีคือ

พลัง” เนื่องจากในปัจจุบัน แบบวัดความสามัคคี ของนักกีฬาในนักกีฬาประเภททีมฉบับภาษาไทย ที่ มีคุณภาพและเหมาะสมตามหลักการด้านความสามัคคีของนักกีฬายังไม่มีใช้ และไม่มีการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในนักกีฬาประเภททีม เพื่อนำมาใช้วัด ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเกิดแนวความคิดที่จะสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในประเภททีมขึ้น เพื่อจะนำแบบวัดดังกล่าวไปใช้วัดความสามัคคีของนักกีฬาภายในทีม ซึ่งผลที่ได้จะเป็นข้อมูล สำหรับเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาความสามัคคีในทีมกีฬา และนำไปสู่การพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยต่อไปวัตถุประสงค์ของ การวิจัยเพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีมที่มีคุณภาพ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งจัดขึ้นระหว่างวันที่ 14 – 24 ธันวาคม พ.ศ. 2551 จำนวน 3,068 คน จาก 10 ชนิดกีฬา คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เชือกตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบดี้ เป็นเพศชาย จำนวน 1671 คน และเพศหญิง จำนวน 1397 คน อายุอยู่ระหว่าง 11 – 57 ปี

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนของการทดลองใช้ (try out) แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รอบคัดเลือกระดับภาค 2 ณ จังหวัดอ่างทอง จำนวน 100 คน เป็นนักกีฬาชาย 55 คน และนักกีฬาหญิง 45 คน จาก 10 ชนิดกีฬาฯ ละ 10 คน คือ ฟุตบอล

บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เชือกตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบดี้

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนของการหาคุณภาพของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม เป็นนักกีฬาประเภททีมจากประชากร ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน เป็นนักกีฬาชาย 235 คน นักกีฬาหญิง 207 คน จาก 10 ชนิดกีฬาฯ ละ 46 คน คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เชือกตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบดี้ ซึ่งเป็นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามทฤษฎีของ Kelinger, (อ้างโดย พิชิต, 2547) กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling)

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

1. ศึกษาโดยการวิเคราะห์ความหมายและองค์ประกอบของความสามัคคี ซึ่งแบ่งออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ตามที่ Carron (1982) ได้เสนอ มิติของความรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่มออกเป็น 2 มิติ คือ

- 1.1 การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion)

- 1.2 การรวมกลุ่มตัวยงาน (task cohesion)

2. แยกองค์ประกอบซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความสามัคคีในทีมตามแนวคิดของ Cartwright (1986) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

- 2.1 ลักษณะกีฬาที่ต้องการประสานงานกันระหว่างผู้เล่นและลักษณะงานที่ต้องร่วมมือกัน

2.2 ความมั่นคงของทีม ขนาดและความหนึ่งกันระหว่างสมาชิกกลุ่ม ระยะเวลาของความเป็นสมาชิกของทีม ประวัติ ความเป็นมาของทีม ทั้งประวัติการแข่งขัน สถิติการแพ้ – ชนะ และลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกกลุ่ม

2.3 ลักษณะความคล้ายคลึงกันระหว่างสมาชิก เช่น เท็ชชาติ ศาสนา ลักษณะที่พักทางภูมิศาสตร์ ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ

2.4 ขนาดของทีม หากทีมมีขนาดใหญ่ขึ้น ความสามัคคีจะลดลงอย่างเป็นสัดส่วน

2.5 การประสบผลความสำเร็จ และความสามัคคีทั้งระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน และประวัติความสำเร็จซึ่งจะเป็นปัจจัยหนุนให้เกิดความสามัคคีในทีม

3. สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่ม ตามที่ Carron (1982) ได้กล่าวไว้ ร่วมกับองค์ประกอบและปัจจัยที่มีผลต่อความสามัคคี ความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและความสามารถในการเล่นกีฬาของ Cartwright (1968)

4. ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถาม

5. นำข้อคำถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความครอบคลุมขององค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

6. ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และคำนวนหาค่าตัวชี้วัดความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างโดย พิชิต, 2547) เพื่อตรวจสอบความแม่นยำเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

7. จัดลำดับของแบบวัด โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ล้วน และ อังคณา (2543) จัดแบบวัดความความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยจัดลำดับเป็นลักษณะของแบบประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ของไลค์เริท (Likert) ทั้งนี้ผู้ตอบแบบวัดดังกล่าวจะได้รับการประเมินความรู้สึกที่มีต่อความสามัคคีในทีม แต่ละข้อโดยแบ่งเป็นระดับการประเมิน ซึ่งแต่ละระดับจะมีความหมาย ดังแสดงในตารางที่ 1 ดัง

มากที่สุด หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด

8. นำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมไปทดลองใช้ (try out) กับนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รอบคัดเลือกนักกีฬาระดับภาค 2 จังหวัดอ่างทอง จำนวน 100 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ความเหมาะสมในการใช้ภาษา เนื้อหา และหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม ตามวิธีการของ Edwards (อ้างโดย ล้วน และ อังคณา, 2543)

9. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยวิธีการของ cronbach's Alpha Reliability) ที่ระดับความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมที่สร้างขึ้น และได้ผ่านการทดลองใช้ (try out) ไปให้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านของความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยวิธีการของ cronbach's alpha และพารา (Cronbach's Alpha Reliability)

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

1. ค่าความแม่นยำเชิงโครงสร้าง (construct validity) โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) เพื่อตรวจสอบความแม่นยำเชิงโครงสร้างของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างโดย พิชิต, 2547)

2. ค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ว่าสามารถจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมต่าง กับบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมสูงได้หรือไม่ เป็นรายข้อ ตามวิธีการของ Edwards (อ้างโดย ล้วน และ อังคณา, 2543)

3. ค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของ cronbach's alpha (Cronbach's Alpha Reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมในระดับความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลของการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 20 ข้อ และนำมาหาคุณภาพโดยการทดสอบความแม่นยำเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยวิธีการผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา จำนวน 5 ท่าน (ตารางที่ 2) และคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างโดย พิชิต, 2547) ซึ่งมีข้อคำถามที่มีความแม่นยำเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 19 ข้อ เป็นข้อคำถามที่มีลักษณะการรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 8 ข้อ และลักษณะการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 11 ข้อ เมื่อนำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ไปหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่นกับนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 โดยวิธีการของ cronbach's alpha และพารา (Cronbach's Alpha Reliability) พบว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.84 และสามารถวิเคราะห์แยกในแต่ละด้านได้ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) เท่ากับ 0.76 และค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) เท่ากับ 0.76 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 (สิน, 2547) ถือเป็นค่าที่ยอมรับได้ ซึ่งจากการทดสอบค่าที่แสดงในตารางที่ 3 พบว่าข้อคำถามทั้ง 19 ข้อ มีค่าที่มากกว่า 1.75

ดังนั้นข้อความทุกข้อจึงสามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬา เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด

ตารางที่ 1 แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ไทยรัฐ ยันต์วิสูตร สพิตรา สมាធิโต และบรรจุบ ภิรมย์คำ

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม					
2	ภายใต้ทีมมีความชัดเจนก็ได้					
3	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม					
4	ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					
5	นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน					
6	นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่จำกัดอยู่ในหรือนอกถูกรากและแข่งขันกีฬา					
7	จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					
8	ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า					
9	ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
10	นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน					
11	ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ					
12	ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม					
13	นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี					
14	ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					

ข้อที่	ข้อคําถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
15	ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ ภายในทีมน้อยลง					
16	ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น					
17	ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผล ให้ทีมประสบผลลัพธ์					
18	นักกีฬาในทีมมีการบริจาหารือกันเพื่อแก้ไข ข้อผิดพลาดภายในหลังการแข่งขัน					
19	นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมากจะดูถูกนักกีฬาที่ มีทักษะต่ำกว่า					
20	ผู้เล่นในทีมของตนทำผิดพลาดบ่อยในการ แข่งขัน					

ตารางที่ 2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 5	ดัชนีความ สอดคล้อง
1	1	1	1	1	1	1
2	1	0	1	0	1	0.6
3	1	1	1	-1	1	0.6
4	0	1	1	1	1	0.8
5	0	1	1	1	1	0.8
6	1	1	1	1	1	1
7	1	1	1	0	1	0.8
8	1	-1	1	1	1	0.6
9	1	1	1	0	1	0.8
10	1	1	1	1	1	1
11	1	1	1	1	1	1
12	1	0	1	1	1	0.8
13	1	1	1	1	1	1
14	1	1	1	1	1	1
15	1	1	1	1	1	1
16	1	0	1	1	0	0.6
17	1	1	1	1	1	1
18	1	1	1	1	1	1
19	1	1	1	1	0	0.8

หมายเหตุ ค่าดัชนีความสอดคล้อง index of item-objective congruence (IOC) มากกว่า หรือ เท่ากับ 0.5

แสดงว่าข้อความนั้นสามารถนำไปใช้เป็นข้อคำถามในแบบวัดได้ (สุธีรา, 2546)

ตารางที่ 3 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของข้อคำถาม

ข้อที่	ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก
1	นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม	4.162
2	ภายนอกทีมมีความขัดแย้งเกิดขึ้น	3.423
3	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม	3.858
4	ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	2.133
5	นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน	2.973
6	นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ร้าวจดอยู่ในห้องออกตู้กาลแข่งขันกีฬา	3.566
7	จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	3.549
8	ฉันรู้สึกอิจชาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า	3.162
9	ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	6.454
10	นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน	2.652
11	ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ	4.198
12	ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม	2.684
13	นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี	4.521
14	ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	3.350
15	ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ภายในทีมน้อยลง	2.281
16	ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น	3.218
17	ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ	2.973
18	นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน	2.089
19	นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมากจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า	4.313

วิจารณ์ผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมตามขั้นตอนของการสร้างเครื่องมือ และได้หาคุณภาพในด้านความแม่นยำเชิงโครงสร้าง (construct validity) ค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) และความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความแม่นยำเชิงโครงสร้างของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ผู้วิจัยใช้ดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา เป็นผู้พิจารณาตัดสิน ต่อจากนั้นนำข้อมูลมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยวิธีการของ Rowinelli and Hambleton จากการพิจารณาพบว่า ดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) ของข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีทั้งหมด 20 ข้อ มีเพียง 19 ข้อ ที่มีความแม่นยำเชิงโครงสร้างเป็นไปตามทฤษฎี

2. ค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามกรอบแนวความคิดของ Carron (1982) โดยประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 19 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อคำถามมาหาค่าอำนาจจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมต่าง กับบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมสูงได้หรือไม่ เป็นรายข้อ ตามวิธีการของ Edwards โดยการทดสอบค่าที่ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบร่ว่าข้อคำถามทั้ง 19 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ จึงสามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

3. ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อการตรวจสอบความสอดคล้องภายใน (internal consistency) ตามวิธีการของ Cronbach's Alpha (Cronbach's Alpha Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.84 ซึ่งถือว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง ตามที่ Fisher and Corcoran และสามารถวิเคราะห์แยกในแต่ละด้านได้ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) เท่ากับ 0.76 อยู่ในระดับสูง ตามเกณฑ์ของ Fisher and Corcoran และค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) เท่ากับ 0.76 อยู่ในระดับสูงเช่นกัน ตามเกณฑ์ของ Fisher and Corcoran

4. จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในข้อคำถามที่ 3 ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม, ข้อคำถามที่ 5 นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน, ข้อคำถามที่ 6 นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขันกีฬาและ ข้อคำถามที่ 18 นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน ข้อคำถามทั้ง 4 ข้อนี้สามารถนำไปเป็นกิจกรรมให้นักกีฬาได้ปฏิบัติภายในทีม เพื่อเป็นรูปแบบการพัฒนาความสามัคคีภายในทีมได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมในรายการแข่งขันอื่นๆ เช่น ระดับกีฬามหาวิทยาลัย หรือ ระดับเยาวชน

2. เมื่อมีการนำแบบบัดดังกล่าวไปใช้ระะหนึ่งแล้ว ควรมีการปรับปรุงแบบบัดให้มีความทันสมัย และครอบคลุมของค์ประกอบของความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ตลอดจนพิจารณาสัดส่วนขององค์ประกอบที่เป็นข้อคำถานให้เหมาะสมด้วย

เอกสารอ้างอิง

- ดุสิต อุบลเดช. 2541. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬากับการนำไปใช้ของผู้ฝึกสอน. วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา, 2 (ตุลาคม – ธันวาคม 2541): 39 – 47.
- ตนอมวงศ์ กลินจันทร์หอม. 2541. การสร้าง สมบัติ การณกิจและสมหณູง จันทร์หอม. 2542. จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎี ลู่ทางปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร. 2541. จิตวิทยาการเป็นผู้นำ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ. วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา, 2(ตุลาคม – ธันวาคม 2541) : 8 – 17.
- พิชิต ฤทธิ์จูญ. 2547. จะเปี่ยบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543. การวัด ด้านจิตพิสัย. ชุมชนเด็ก, กรุงเทพฯ.
- สมพร สุทัศน์. 2544. การทดสอบทางจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สิน พันธุ์พินิจ. 2547. เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์. วิทยพัฒน์, กรุงเทพฯ.
- สีบสาย บุญวีรบุตร. 2541. จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรีการพิมพ์, ชลบุรี.
- ศุภิรา ภัตรา喻ุตระตน. 2546. คู่มือการวัดทางจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. เมดิคัลเมดีย, กรุงเทพฯ.
- สุพิตร สมahioti. 2548. ความสามัคคีของทีม. ภาควิชาชีวิทยาศาสตร์การกีฬา, คณะศึกษาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- Carron, A.V. 1982. Cohesive in sport groups. Interpretations and considerations. Journal of Sports Sciences, 4: 123 - 138.
- Cartwright, D. 1968. The nature of group cohesiveness. In D. Cartwright and A. Zander (eds.). Harper and Row. New York.
- Cox, R. H. 2002. Sport Psychology Application. The McGraw – Hill. Boston, USA.
- Robert, S. W. 2007. Foundations of Sport and Exercise Psychology. Human Kinetics, USA.

Received 20 April 2009

Accepted 10 August 2009